

» την όμως, διότι κατεσπαράχθη ώθουμένη ἐκ
 » τῆς ὀρμῆς τοῦ χειμάρρου κατὰ τῶν ἀπειρα-
 » ρίθμων αἰχμῶν τῶν παρακειμένων σκοπέλων. Καί
 » όμως ἡ ἀποτυχία αὕτη τῆς θήλεως δὲν ἤλāt
 » τώσε τὸ θάρρος τοῦ ἄρρενός, ὅστις διὰ γιγαντείου
 » πηδήματος ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχτης, τὴν
 » ὁποίαν καλῇ τύχῃ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἢ διὰ
 » μόνον τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν. Ἀλλὰ καὶ οὕτω
 » κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ βράχου, ἠγωνίζετο νὰ ἀρπά-
 » ξῇ τὸν παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενον Βάρθωνα. Τοῦτο
 » ἰδόντες οἱ Ἰνδοὶ ἤρχιζον νὰ κραυγάζωσιν ὡς ἂν
 » μὴ ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς σωτηρίας. Ἀλλ' ὁ Βάρ-
 » θων ἀτρόμητος ὀρμᾷ κατὰ τοῦ θηρίου καὶ ἐμπή-
 » γει τὴν μάχαιραν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Κατα-
 » σταθεῖσα οὕτως ἡ τίνις ὑπερβαλλόντως λυσσώ-
 » δης, διπλασιάζει τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ ἐπιτυγ-
 » χάνει νὰ στηρίξῃ καὶ τοὺς ὀπισθίους πόδας ἐπὶ τοῦ
 » βράχου, καὶ νὰ ἀρπάσῃ τὸν Βάρθωνα ἐκ τοῦ μη-
 » ροῦ· αὐτὸς όμως διαμένων πάντοτε ἀτάραχος, ἤρ-
 » πασε διὰ τῆς ἀριστερᾶς κλάδον παρακειμένου δέν-
 » δρου, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὴν μάχαιραν
 » διετρύπα ἐπανειλημμένως καὶ μετ' ἐπιτηδειότητος
 » τὸ πλευρὸν τοῦ θηρίου. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐν
 » ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἐδράμομεν πάντες εἰς
 » βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ὁ Αἰγκολνος προφθᾷ
 » σας πρῶτος ἀνεσθήκωσε τὸ πυροβόλον, καὶ μετ' οὗ-
 » τὸ κοντάκιον αὐτοῦ ἐκτύπησε τὸ θηρίον εἰς τὴν κε-
 » φαλὴν τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε κατεκρημνίσθη ἐν τῷ
 » χειμάρρῳ· πλὴν κατὰ δυστυχίαν σὺν αὐτῷ ἔπεσε
 » καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν τοῦ
 » σώματός του. Καὶ ἐπάλαυσε μὲν ἐπὶ τινὰς στιγ-
 » μὰς ὁ ταλαίπωρος πρὸς τὸν ἀδυσώπητον χειμάρ-
 » ρον, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθέξῃ ἐπνίγη . . . »

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ.

—ο—

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΑΒ'.)

— Ἡ Ἀμαλία! ὑπέλαθεν ὁ δοῦξ ἀνεγερθεὶς μετ' ὀρμῆς καὶ βαδίσας τεταραγμένος ὁ Κ. Νεύβεργ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη . . . Κ. Γρο-
 σεστέιν, ἔχεις ἀποδείξεις;

— Δυστυχῶς, ὑψηλότετε, εἶδα . . . ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος μὲ φωνὴν θρηνηδὴ· ἂν ἤξεύρετε πόσον ἐδί-
 στασα πρὶν σᾶς φέρω τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν εἰ-
 δησιν . . . ἀλλὰ.

— Θὰ ἠπατήθης ἴσως δὲν ἠμπορῶ νὰ φαν-
 τασθῶ . . .

— Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξε στενάζων ὁ Γροσε-
 στέιν. Εἶναι εὐκολὸν νὰ λάβετε καὶ ἡ ὑψηλότης σας

τὰς αὐτὰς ἀποδείξεις. Ἡ Κ. Ζέρτ θὰ ὑποκριθῇ τὴν
 ἄρρωστον, διὰ νὰ μὴ σᾶς συνοδεύτῃ. Ἐδωκε δὲ καὶ
 εἰς τὸν Κ. Νεύβεργ, τὰ κλειδιά κρυφῆς τινος πα-
 ρόδου ἢ ὁποῖα φέρει εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ τὸν
 περιμένει ἐκεῖ ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα.

— Ἀπόψε! . . . τὰ μεσάνυχτα! ἐπανελάσεν ὁ
 δοῦξ δυσανασχετῶν, καὶ ἀνέπεσεν εἰς θρανίον. Λοι-
 πόν, ἀνέκραξε μετὰ μικρὸν καὶ μετ' ὀργῆς, πρέ-
 πει . . . Καὶ ἐσιώπησε.

— Ἐχετε διαταγὰς νὰ μὲ δώσετε; ἠρώτησεν ὁ
 Γροσεστέιν.

— Ὅχι! ἀλλὰ πιθανὸν νὰ ᾔναι λάθος, ἀπάτη
 . . . Δὲν θέλω νὰ καταδικάσω πρὶν πεισθῶ, νὰ τι-
 μωρήσω χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος διὰ τὸ σφάλμα. Θὰ
 σκεφθῶ! Καλὰ, Γροσεστέιν, σ' εὐχαριστῶ, φίλε
 μου . . . Ἐχω ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος.

Καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν βαρόνον, ὅστις δὲν ἐφαί-
 νετο πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν δοῦκα.

Ἐν τοσούτῳ ἡ Κ. Ζέρτ εὐπρεπίζετο· ἤλθε δὲ πρὸς
 αὐτὴν καὶ ἡ Κ. Ἰουστίνα, τὴν ὁποίαν ὑπεδεχθῇ ἐ-
 κείνη εὐμενῆς καὶ μειδιδῶσα.

— Καλῶς ὥρισε, μικροῦλά μου!

Καὶ τῶντι ἡ Ἰουστίνα ἦτο πολλὰ μικρὰ, μελαγ-
 χροινὴ, λεπτὴ καὶ ἀσχημοτάτη. Ἀλλ' οἱ μικροὶ ὀ-
 φθαλμοὶ τῆς ἦσαν ζωηρότατοι, καὶ ἀνήγγελλον σπα-
 γίαν ὀξύνουσαν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία.

— Ὁ Κ. Γροσεστέιν ἤλθεν ἀπόψε· πλὴν μ' ἐ-
 φάνη ὅτι τὰ ἔχει χαμένα. Ὅλην τὴν ὥραν ἐλαλοῦσε
 μόνος του, καὶ ἔλεγε τὸ ὄνομα ἐνὸς Φρεδερίκου.

Ἡ Ἀμαλία ἀνεκάγχασεν· ἀνεκάγχασε δὲ καὶ ἡ
 Ἰουστίνα.

— Ἐσπᾶναιμεν τὴν κεφαλὴν μας διὰ νὰ εὕρωμεν
 ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Φρεδερίκος· φαίνεται ὅτι εἶναι
 νέος τις ἐπιστήμιος τοῦ Ὑψηλοτάτου . . . καὶ ἂν
 γνωρίζω καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ βαρόνου, σκο-
 πὸν ἔχει νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία ἀνασκιρτήτασα· τί
 λέγεις! . . . τὸν Φρεδερίκον;

— Μάλιστα· εἶμαι βεβαιωτάτη.

— Θεέ μου! ὁ Γροσεστέιν λοιπὸν εἶναι τέρας!
 . . . νὰ δολοφονήτῃ! . . . φρικτόν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠκούσθη κρότος ἐλαφρῶν
 καὶ ταχέων βημάτων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ Ματ-
 θιλδὴ καὶ εἶπεν·

— Ἡ Ὑψηλότης του.

Καὶ ἡ μὲν Ἀμαλία ἐταράχθη, ἡ δὲ Ἰουστίνα ἔ-
 γεινεν ἄφαντος. Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ δοῦξ ἐφαίνετο
 σύννους μὲν, ἀλλ' ἀτάραχος. Καθίσας δὲ παρὰ τὴν
 Ἀμαλίαν,

— Τί τρέχει, ἠρώτησε, φιλτάτη μου; μὲ εἶπαν
 ὅτι ἀσθενεῖς.

— Κατὰ δυστυχίαν ναί, Ὑψηλότητε. Ἦμην κα-
 κοδιάθετος γῆς τὸ ἑσπέρας, καὶ δὲν ἠμπορεῖσα νὰ
 κοιμηθῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός· δὲν ἤξεύρω τί ἔχω,
 πλὴν . . .

Ἐκεῖνος δὲ κλίνας πρὸς αὐτὴν, καὶ λαβὼν τὴν
 χεῖρά της, τὴν ἶδεν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ εἶπε·

— Τρώντι, μὲ φαίνεσαι ταραγμένη. Ὅθεν . . . δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ μὲ συντροφεύσης σήμερον.

— Πῶς! ἀναχωρεῖτε;

— Βέβαια· τὸ εἶχα ἀποφασίσει, δὲν τὸ ἤξεύρεις; δὲν σὲ ὠμίλητα χθὲς τὸ ἐσπέρης. Ναὶ μὲν δὲν ἦτο τόσο καλὰ. . . Ἡλπίζα ὅμως ὅτι θὰ μὲ συντροφεύσης. . . Ἀλλ' ἂν πάσῃς, ἐννοῶ ὅτι διστάζεις νὰ ἐκτελεῖς εἰς κόπους. Σκοπεύω νὰ κινήσω τόσο νύκτα μὲ τὰ φῶτα, καὶ θὰ περάσω ὅλην πῆν νύκτα ἐκεῖ. Ὡστε αὔριον τὸ πρῶτ' θὰ μάθω τὰ περὶ τῆς ὑγείας σου.

— Εὐγνωμονῶ διὰ τὴν καλοσύνην τῆς Ὑψηλότητός σας. Λυποῦμαι τῶντι κατάκαρδα διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ σὰς συνοδεύσω καὶ νὰ μετέξω τῆς διασκέδασις . . . πλὴν νομίζω ὅτι ἔχω πυρετόν.

— Κ' ἐγὼ τὸ νομίζω ὁ σφυγμός σου εἶναι ταχύς. Μὴν ἀμελήσῃς, ἀγγελέ μου· συμβουλευέσου τὸν Βερεχάϊμ, πλὴν ἐλπίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι μικρόν. Ὑγίαινε!

Καὶ θλίψας περιπαθῶς τὴν χειρὰ τῆς ἀνεχώρησεν.

— Ἀνεχώρησεν ἡ Ἰουστίνα; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία.

— Ὅχι, Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουστίνα γελῶσα, καὶ πηδήσασα εἰς τὸ μέσον ὡς διχόσολος. Ἡμὴν κρυμμένη.

— Δοιπὸν, μικροῦλά μου, τί νομίζεις ὅτι θὰ κάμῃ ὁ Γροσενστέιν;

— Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἤξεύρω. Ὅτι εἶναι ὅλως φωτιά δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσισεν ἀκομή. Ἡ ἐξόντωσις τοῦ Λουδολφου τὸν κατετάραξε, καὶ μὲ φαίνεται ὅτι βλέπει ἀεννάως ἐμπρὸς τοῦ φυλακᾶς καὶ σίδηρα. Εἶναι ἄξιος λύπης. Εἶναι ἀδιακόπως ἀνήσυχος. Τὸ αἶμα εἶναι ἀνεδασμένον εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὰ ὀμμάτιά του κατακόκκινα, καὶ φοβεῖται μὴ πάθῃ ἀποπληξίαν. Εἶναι τρελὸς, καὶ κάμει χιλίας ἀνοησίας. Ἄν δὲν τὸν χάσῃ ἄλλος, θὰ χαθῇ μόνος του· ἐσάλευσεν ὁ μυελός του.

— Ἐχεις δίκαιον, μικροῦλά μου, ἔχεις δίκαιον· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὅλα τὰ συμβαίνοντα εἶναι τόσο παράδοξα καὶ ἀπροσδόκητα, ὥστε δὲν εἶναι δύσκολον νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του. . . Ἰδὲ τὸν ταλαίπωρον Λουδόλφον! πῶς ἔπεσε! καὶ ἔπειτα . . . δὲν ἐτελείωσαν τὰ πράγματα. . . Τέλος πάντων! εἶναι ἀπίστευτον καὶ τρομερόν! Τὸ πᾶν εἶναι τώρα νὰ φανῇ τις ἀτάραχος, καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ πιεσθῇ ἀπὸ τὰ κλαδιά.

— *Grazzia dell'aviso*, ἀπεκρίθη καγχάζουσα ἡ Ἰουστίνα· πρέπει ὅμως νὰ εἶναι πολὺ στερεὰ διὰ νὰ μὴ τὰ συντρίψῃ ὁ χονδρὸς μας βαρὺς καὶ πέσῃ.

Ἡ Ἀμαλία ἐξεκαρδίσθη ἀκούσασα τὴν μεταφορὰν, καὶ εἶπεν·

— Εὐγε, Ἰουστίνα! Τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως δὲν εἶμαι ἀκομή χάρις τῷ Θεῷ, τόσο βαρεῖα, καὶ θὰ τὸν ἀρῇσω νὰ πέσῃ μόνος του,

I.

Εἰς μόνος λύχνος ἐρώτιζε τὸ δωμάτιον τῆς Ἀμαλίας, ἥτις ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλιντηρίου. Ἀφελὲς μὲν ἀλλὰ κομψότατον ἦτο τὸ οἰκειακὸν ἐν-

δωμά της, καὶ φεγγομένη ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ καὶ γλυκεροῦ φωτός, ἐφαίνετο μεταξὺ τῶν διαφανῶν καὶ λευκῶν ὑφασμάτων, δι' ὧν ἐλαμπον τὰ περιβάλλοντα τοὺς λευκοὺς βραχίονάς της χρυσᾷ ψέλλια, καὶ τὸ στολίζον τοὺς λευκοὺς ὤμους τῆς περιδέλαιον, ὡς φάντασμα ἐπαγωγὸν καὶ ἡδονικόν.

Ἐφαίνετο δὲ περιμένουσα μετὰ ἀνυπομονητικῆς. Ἐνίοτε ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν, ἤκροατο. Ἦτο τότε μεσονύκτιον, καὶ βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτει περὶ αὐτήν. . . . Μόνος ὁ ἐλαφρὸς ἦχος τῆς συμπαρατρεῖθης τῶν μεταξωτῶν, ὅσάκις ἐκινεῖτο, διέκοπτεν αὐτήν· ἄλλοτε δὲ ἀνακλινομένη ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπόν της τὴν δεξιὰν δεικνύουσα ἀνησυχίαν.

Τέλος πάντων ἤκουσε κρότον ὑπόκωφον, καὶ σκιρτήσασα ἀνεκάθητεν· ἀμέσως δὲ παραθυρίδας τις κρυφίαν ἠνοίχθη, καὶ ἀνθρώπος τις εἰσῆλθε σιγαλὰ.

— Φρεδερίκε! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος. Καὶ ὁρμήσασα πρὸς αὐτὸν τὸν περιεπτύχθη, καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του ὅλη μεθύουσα ὑπὸ ἡδονῆς. Φρεδερίκέ μου! εὐχαριστῶ ὅτι ἦλθες! Σ' ἐπερίμενα. . . καὶ ἐφοβούμην! Ἐφοβούμην καμμίαν παγίδα, καμμίαν ἐνέδραν, κανέν ἐξασονικόν. . . Πλὴν κατεπρόνησες τὸν κίνδυνον! Ἰδοὺ ἦλθες! εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός, ἀτρόμητος, τολμηρὸς δαίμων μου, κύριός μου, τύραννός μου!

Ἀλλ' ὁ Φρεδερίκος ἵστατο ὀρθίος, ἀκίνητος, καὶ σιωπηλός· ἀπροσβίβεις δὲ μικρὴν κατὰ μικρὸν τῶν περιπαθῶν ἀγκυλῶν τῆς Ἀμαλίας, περιέφερεν ἐπ' αὐτῆς αὐστηρὸν καὶ ὀξύ βλέμμα.

— Κυρία, εἶπε μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀταραξίας, εἰσθε ὥραιότατη. . . καὶ ὥραϊα στολισμένη! τ' ὁμολογῶ. . . καὶ σὰς συγχαίρω. Πλὴν . . . θὰ ἡπατήθητε βεβαίως· καὶ δὲν ἦτον ἀνάγκη διὰ νὰ μὲ ὑποδεχθῆτε νὰ εὐπροσπιθῆτε μὲ τόσον κομψότητα. Ἡπατήθητε. . . καὶ σὰς οἰκτείρω.

Ἡ Ἀμαλία ὀπισθοχωρήσασα ἀνέκραξε τρέμουσα καὶ ἀπορούσα·

— Τί, Φρεδερίκε! . . . τί ἐννοεῖς;

— Βεβαίως ἡπατήθητε! Ἐνομίσατε ἴσως ὅτι ἐρχόμενος ἐδῶ ὡς ὁ Λουδολφος θάτὸν ἐμμεύμην! Ἀλλὰ, κυρία, ἡπατήθητε· ἔπρεπε μεταξὺ τοῦ ἀτίμου ἐκείνου καὶ ἐμοῦ νὰ κάμετε διαφορὰν.

— Φρεδερίκε! ἀνεφώνησεν ἡ Κ. Χέρτ, καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ θρους ἐκείνου καὶ τῶν ἀπροσδοκῆτων ἐπιπλήξεων. Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια; . . . Ἀλλ' ὅχι, τὸ βλέπω· θέλεις ν' ἀστείευθῇς καὶ μὲ φοβίζεις. . .

— Ν' ἀστείευθῶ, Ἀμαλία! ὅχι. Τῶντι σὲ λέγω λόγους αὐστηροὺς καὶ σπουδαίους. Ὡς πρὸς τὸν φόβον σου. . . Ναί, ἤμπορεῖς καὶ πρέπει νὰ τρέμῃς! Πρέπει νὰ τρέμῃς ἐμπροσθέν μου, διότι γνωρίζω τὰς παρεκτροπὰς σου. . . καὶ διότι ἔχω τὴν ἐντολὴν νὰ τὰς τιμωρήσω.

(Ἐπεται συνέχεια.)